

Podstawy teologiczne Święta Dziękczynienia

1. Bez dziękczynienia nie można zrozumieć niektórych prawd Objawienia;
2. Brak dziękczynienia skłania ku samotności, pogłębia subiektywizm; samotność i subiektywizm pozwalają na uprzedmiotowienie drugiej osoby; postawa wdzięczności powoduje osobowe traktowanie drugiego człowieka;
3. Trudność powiedzenia „dziękuję” – może wynikać z braku pokory; obawy przed dostrzeżeniem drugiego człowieka, jego działań, a także działań Boga w naszym życiu; braku odwagi do przyznania się, że nie jest się samowystarczalnym;
4. Dziękczynienie to dzielenie się sobą, sposób dochodzenia do pełni człowieczeństwa;
5. Eucharystia jest dziękczynieniem; <ευχαριστώ> – z grec. „dziękuję”;
6. Ewangelia nie dociera do nas, bo nie jesteśmy razem; Ewangelia „wyrosła” z tradycji spotkań Chrystusa, z tradycji przeżywania wiary we wspólnocie;
7. Dziękczynienie buduje dobrą pamięć (doświadczenie życzliwości), tworzy tradycję opartą na życzliwości, utwierdza wartości (warto żyć w prawdzie, warto być życzliwym, warto pomagać etc.);
8. Świątynia, jako wotum wdzięczności Narodu, tożsamość zbiorowa niezbędna do budowy Świątyni;
9. Wdzięczność, jako akt bezinteresowny; żyjemy w świecie „transakcyjnym” (zawsze zasada „coś-za-coś”; potoczne powiedzenie „nie zrobię tego za samo

Opracował ks. prof. Janusz Strojny